Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 200 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. VANBESIEN**
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 12 september 2024 en verzoekt op 6 februari 2025 om internationale bescherming. Op 25 februari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

"*(…)*
A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense etnie en afkomstig van Ashtarak. Tijdens de 44 daagse oorlog in 2020 diende uw moeder, die als beroepsmilitair verantwoordelijk was voor de medicijnen, deel te nemen aan het conflict in Nagorno-Karabach. Uw vader trok er als vrijwilliger heen. Toen ze terugkwamen droegen ze de gevolgen van de oorlog, uw moeder had psychologische bijstand nodig en uw vader veranderde totaal, hij verliet het gezin voor een andere vrouw en werd beschuldigd van drugshandel. De

politie kwam langs en deed een huiszoeking. Uw moeder werd ook meegenomen door de politie en ondervraagd over de drugshandel van uw vader. Uw vader had een jachtgeweer dat geregistreerd was, maar elke keer er iets gebeurde kwam de politie langs en namen ze het wapen mee om te onderzoeken of het was gebruikt. U en uw broer stopten met school gaan en begonnen te werken om voor het gezin te voorzien.

U wil geen legerdienst doen. Tijdens de oorlog heeft u veel vrienden verloren. Ook tijdens de legerdienst komen soldaten om. Er is geen deftig eten of medische verzorging in het leger. Er wordt ook nog altijd geschoten. U wil geen twee jaar van uw leven verliezen door uw legerdienst te vervullen. U wil studeren en werken, de legerdienst is zinloos. Bij terugkeer naar Armenië zal u worden gearresteerd omdat u zich niet heeft aangeboden op het militair commissariaat om uw legerdienst te vervullen. Het dorpshoofd diende u de oproepingsbrief te overhandigen maar omdat u er niet was stuurde hij deze terug naar het militair commissariaat. Uw broer werd verwittigd dat u uw legerdienst diende aan te vatten. U zal bij terugkeer 5 jaar gevangenisstraf krijgen. U heeft een neef die de dag voor uw persoonlijk onderhoud is omgekomen tijdens het vervullen van zijn legerdienst. Op 11/09/2024 reisde u per vliegtuig via Griekenland naar België waar u op 06/02/2025 uw verzoek om internationale bescherming indiende. U bent in het bezit van uw paspoort, geboorteakte en een schoolattest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 8-9) dat u van mening bent dat u bij terugkeer naar Armenië strafrechtelijk zal worden vervolgd omdat u zich niet heeft aangeboden op het militair commissariaat om uw legerdienst te vervullen. Toen u 18 jaar werd, bent u in het najaar van 2024 bij de eerst volgende rekruteringsperiode opgeroepen. Er dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs hieromtrent kan voorleggen, terwijl uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Armenië. Legerdienst en militaire strafzaken 27.06.2024 p. 8), nochtans blijkt dat dienstplichtigen een overheidswebsite kunnen raadplegen om te kijken of hun naam tijdens een oproepingsronde staat vermeld. Redelijkerwijze kan dus verwacht worden dat u kan aantonen dat u bent opgeroepen om uw legerdienst te vervullen, quod non in casu. U heeft zelfs geen weet van een dergelijke overheidswebsite, terwijl uit deze informatie blijkt dat dit het sluitstuk vormt van de wettelijk vastgelegde volgorde hoe het militair commissariaat een dienstplichtige moet oproepen. Uit deze informatie blijkt verder (p. 36) dat er verschillende opties zijn om vanuit het buitenland informatie in te winnen over een strafrechtelijke procedure wegens dienstplichtontduiking. Aldus kan ook hier worden verwacht dat u kan aantonen dat u er een strafrechtelijke procedure tegen u is ingeleid, quod non.

U maakt aldus niet aannemelijk dat u daadwerkelijk reeds bent opgeroepen om uw verplichte legerdienst te vervullen. Tenzij u omwille van bepaalde redenen een definitieve vrijstelling kan bekomen, is het wel plausibel dat u bij terugkeer naar Armenië uw legerdienst zal moeten vervullen. Er moet worden benadrukt dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden militaire dienst uit te oefenen, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging of ernstige schade in de zin van voormelde bepalingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende redenen heeft aangebracht waarom er in uw hoofde wel sprake zou zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in het kader van uw dienstplicht.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 7-8) dat u niet tegen de legerdienst op zich bent, dat u uw land niet wil verloochenen, dat u wel zou deelnemen aan een oorlog indien deze kan gewonnen worden, maar dat weten dat je als klein land zal verliezen en zal doodgaan, "een beetje zinloos is". U heeft er ook geen probleem mee om een wapen te dragen alhoewel u liever een zwaard dan een wapen zou hebben. Geconfronteerd met het gegeven dat een zwaard ook een wapen is, stelt u dat men i.t.t. een zwaard zich tegen een kogel niet kan verdedigen omdat men dit niet ziet aankomen. Hieruit blijkt duidelijk dat u geen fundamentele gewetensbezwaren kent ten overstaan van geweld, wapens en oorlog.

Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p. 4) dat u tijdens de oorlog veel vrienden heeft verloren. Er moet worden opgemerkt dat de mogelijkheid van slachtoffers onder de ingezette troepen eigen is aan een gewapend conflict en houdt geen intentionele bedreiging in, door de bevelvoerende overheid, van het leven of de fysieke integriteit in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Wat betreft uw vrees om gedood te worden tijdens een dergelijk conflict dient opgemerkt dat "een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn reden voor dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd is" (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

U stelt verder (CGVS p. 4) dat uw ouders psychische problemen kenden ten gevolge van hun deelname aan de oorlog. Er moet worden opgemerkt dat u van hun deelname noch de beweerde gevolgen hiervan, enig begin van objectieve bewijsstukken aanbrengt, zodat dit niet zomaar voor waar kan worden aangenomen. Des te meer u voor het CGVS stelt (p. 5) dat uw vader na zijn deelname aan de 44 daagse oorlog in 2020 problemen kreeg met de autoriteiten wegens zijn betrokkenheid bij drugshandel terwijl u bij de DVZ verklaarde (Vragenlijst pt. 3.5) dat hij werd verdacht van illegale wapeninvoer. Bij confrontatie (CGVS p. 8-9) gaf u een warrige uitleg dat u inderdaad bij DVZ niet over drugs heeft gesproken maar over het conflict tussen uw ouders nadat ze waren teruggekomen van de oorlog. Uiteindelijk ontkende u uitdrukkelijk dat u er had gesproken over illegale wapeninvoer hetgeen echter niet te rijmen valt met hetgeen u liet noteren bij de DVZ. De vaststelling dat u dermate tegenstrijdig bent wat betreft de gevolgen voor uw vader na zijn deelname aan de oorlog, ondermijnt dan ook uw gehele relaas hieromtrent. U maakt hiermee ook niet aannemelijk dat u hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade riskeert.

Voorts verklaart u (CGVS p. 6) dat tijdens het vervullen van de gewone legerdienst soldaten omkomen en dat er in de kazerne van Ashtarak drie dergelijke incidenten zijn geweest. U verwees naar een voorval waarbij een dienstplichtige met een andere religie zichzelf doodde, een dienstplichtige die zodanig werd gepest dat hij uit stress tijdens een militaire oefening zichzelf heeft neergeschoten, en een dienstplichtige wiens wapen tijdens zijn slaap door anderen werd gebruikt om te spelen en waarmee ze iemand verwonden waarna hij werd veroordeeld omdat hij niet kon bewijzen dat iemand anders had geschoten. Indien u uw legerdienst zou vervullen, is daarmee echter hoegenaamd niet aangetoond of concreet aannemelijk gemaakt dat u slachtoffer dreigt te worden van voormelde omstandigheden. Uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt verder niet dat eenieder die zijn legerdienst vervult in Armenië risico zou lopen om slachtoffer te worden van voormelde omstandigheden.

Nog wat de omstandigheden in het Armeense leger betreft verklaart u (CGVS p. 6) dat er geen deftig eten is of medische verzorging. Voor dit laatste verwijst u naar een neef die tijdens zijn legerdienst onwel is geworden en meegenomen voor onderzoek, er werd kanker vastgesteld, hij diende zijn legerdienst niet verder te vervullen maar zijn ouders hadden de financiële middelen niet en hij is overleden. Hiermee maakt u echter niet aannemelijk dat u bij terugkeer een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling.

U wilt ook geen twee jaar van uw leven verliezen door uw legerdienst te vervullen, u wil studeren en werken, de legerdienst is zinloos (CGVS p. 6). Er dient opgemerkt te worden dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat uw verklaring betreft (CGVS p. 6) dat er sinds de ondertekening van de overeenkomst met Azerbeidzjan, er nog altijd wordt geschoten in Armenië, dient het volgende te worden opgemerkt. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave--van-nagorno), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord bereikt over het installeren van een corridor die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit. (zie info blauwe map).

Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Ashtarak komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.

De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).

In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).

De door u voorgelegde documenten (paspoort, geboorteakte, schoolattest) bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist maar bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(…)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, A, (2), 6, 17, 18, 19, 21 en 22 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In dit middel betoogt verzoeker dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend en gaat hij in op de relevante weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Ten eerste gaat verzoeker in op de vaststelling dat hij geen bewijs voorlegt omtrent het feit dat hij werd opgeroepen voor zijn dienstplicht en het feit dat hij strafrechtelijk vervolgd wordt omdat hij hier niet op inging. Hij vervolgt dat hij hieromtrent een aantal stukken heeft opgevraagd, maar deze nog niet mocht ontvangen en dat hij deze zal neerleggen zodra hij ze ontvangt. Hij besluit dat de argumentatie van de commissaris-generaal dan ook niet kan gevolgd worden.

Ten tweede, wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen bewijzen voorlegde van het feit dat zijn ouders hebben gediend in het leger, stelt verzoeker dat hij bij zijn verzoekschrift een aantal foto's van zijn ouders, alsook een aantal foto's van eretekens bijbracht, waaruit duidelijk blijkt dat zij hebben deelgenomen aan het gewapend conflict in 2020. Ook benadrukt hij een aantal documenten omtrent de psychologische gevolgen hiervan voor zijn moeder te hebben neergelegd. Hij besluit dat het dan ook onweerlegbaar vast staat dat zijn ouders hebben gediend in het Armeense leger in 2020 tijdens de vierenveertigdaagse oorlog en dat zijn moeder hierdoor psychologische problemen heeft gekregen waarvan zij nog steeds last heeft.

Ten derde hekelt verzoeker dat hem verweten wordt een warrige uitleg te hebben gegeven omtrent het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet had gesproken over de drugshandel waarin zijn vader betrokken was en enkel melding maakte van zijn deelname aan illegale wapeninvoer. Vooreerst benadrukt verzoeker zijn jonge leeftijd. Zo was hij ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming nog maar achttien jaar oud. Het is, aldus verzoeker, niet evident voor een jongen van die leeftijd om zonder bijstand van zijn ouders alles goed te begrijpen en de mogelijke gevolgen van zijn verklaringen en van het bijvoegen van bepaalde stukken te kunnen inschatten. Ook wijst hij erop dat hij in 2020, het moment waarop zijn beide ouders van de oorlog terugkwamen, nog maar dertien jaar oud was. Hierbij komt nog dat zijn vader kort daarna het huis verliet om met een andere vrouw samen te zijn en zijn moeder sinds dan met psychologische problemen kampt, waardoor hij samen met zijn broer het gezin moest rechthouden. Hij vervolgt dat het niet evident is voor een minderjarige om te weten over wat het juist gaat wanneer de politie verschillende huiszoekingen kwam doen op zoek naar het wapen van zijn vader en daar allerlei verklaringen aan worden gekoppeld. Bovendien werd hij ook zelf niet verhoord door de politie en is hetgeen hij zelf te weten kwam hetgeen de politie mocht verklaren en hetgeen hij via andere kanalen vernam. Hij besluit dat zijn verklaring in die context gezien moet worden en dat de verwerende partij niet gevolgd kan worden dat door deze warrige uitleg geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas in zijn geheel.

Ten slotte gaat verzoeker in op de vaststelling van de bestreden beslissing dat hij geen bewijzen voorlegt ter staving van zijn stelling dat de omstandigheden van dienstplicht in het Armeense leger te wensen overlaten. Hij stelt dat hij verklaarde dat hij weet heeft van soldaten die omkwamen in Armenië tijdens het vervullen van hun dienstplicht en dat de omstandigheden in het leger als gevolg hebben dat er zich verschillende incidenten hebben voorgedaan met een dodelijke afloop, waarna hij verwijst naar de weblinks van verschillende internetartikelen die hieromtrent zijn verschenen in de Armeense media.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in dit middel in op de subsidiaire beschermingsstatus. Concreet stelt verzoeker dat de verwerende partij, door te stellen dat de situatie in Armenië niet ernstig genoeg is (hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens met Azerbeidzjan), het gewapend conflict slechts sporadisch, weinig intensief en beperkt tot de grensgebieden is en dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft, erkent dat er nog wel degelijk burgerslachtoffers vallen onder de Armeense bevolking. Daarnaast benadrukt verzoeker dat Armenië deels grenst aan Iran, waar momenteel een oorlog met de Verenigde Staten en Israël plaatsvindt, en dat het niet denkbeeldig is dat deze oorlog zal uitbreiden.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende (bijkomende) stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- foto's vader en moeder (stuk 3);
- foto's eretekens (stuk 4);
- medische attesten moeder (stuk 5).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Luidens oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen "*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing*[en] *overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing*[en] *wordt geschonden*" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoeker de schending aan van oud artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing oud artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden daar dit artikel betrekking heeft op gevallen waarin de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren, terwijl de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, hetgeen duidelijk aantoont dat zijn verzoek niet niet-ontvankelijk werd verklaard. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

Wat betreft de door verzoeker geschonden geachte artikelen 6, 17, 18, 19, 20 en 21 van het Verdrag van Genève, merkt de Raad op dat hij zich beperkt tot het louter opsommen van deze bepalingen zonder deze op zijn situatie te betrekken. Hij geeft niet concreet aan waaruit de schending van deze verdragsbepalingen zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker geeft evenmin aan op welk beginsel hij doelt waar hij zich, benevens op het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, beroept op "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*". Ook preciseert hij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.3. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Armenië, te worden vervolgd. Concreet stelt hij dat hij geen legerdienst wil doen, dat hij opgeroepen is om zijn legerdienst te vervullen en dat hij strafrechtelijk zal vervolgd worden omdat hij zijn legerdienst ontdook.

Blijkens de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal vooreerst (i) dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werd opgeroepen zijn legerdienst te vervullen en dat hij strafrechtelijk vervolgd zal worden omdat hij dit niet deed. Bovendien (ii) maakt hij niet aannemelijk dat hij een nood aan internationale bescherming heeft op basis van het feit dat het wel plausibel is dat hij hiervoor zou worden opgeroepen bij terugkeer. Tot slot (iii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.6.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. Vooreerst verklaart verzoeker dat hij, toen hij achttien jaar werd, bij de eerst volgende rekruteringsperiode in het najaar van 2024 werd opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen en dat hij bij terugkeer naar Armenië strafrechtelijk zal vervolgd worden omdat hij zich hiertoe niet heeft aangeboden op het militair commissariaat.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing in dit verband met recht het volgende:

"*Er dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs hieromtrent kan voorleggen, terwijl uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Armenië. Legerdienst en militaire strafzaken 27.06.2024 p. 8), nochtans blijkt dat dienstplichtigen een overheidswebsite kunnen raadplegen om te kijken of hun naam tijdens een oproepingsronde staat vermeld. Redelijkerwijze kan dus verwacht worden dat u kan aantonen dat u bent opgeroepen om uw legerdienst te vervullen, quod non in casu. U heeft zelfs geen weet van een dergelijke overheidswebsite, terwijl uit deze informatie blijkt dat dit het sluitstuk vormt van de wettelijk vastgelegde volgorde hoe het militair commissariaat een dienstplichtige moet oproepen. Uit deze informatie blijkt verder (p. 36) dat er verschillende opties zijn om vanuit het buitenland informatie in te winnen over een strafrechtelijke procedure wegens dienstplichtontduiking. Aldus kan ook hier worden verwacht dat u kan aantonen dat u er een strafrechtelijke procedure tegen u is ingeleid, quod non*."

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij thans documenten heeft opgevraagd ter staving hiervan, stelt de Raad vast dat er tot op heden geen dergelijke documenten voorliggen. Bovendien verduidelijkt verzoeker geenszins welke documenten hij via welke instantie zou hebben opgevraagd en waarom hij dit niet deed ten tijde van de administratieve procedure, hetgeen hij – gelet op de voorhanden zijnde *supra* geciteerde algemene informatie – wel had kunnen doen. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, wordt verduidelijkt dat er nog geen documenten zijn opgevraagd, hetgeen in tegenspraak is met wat in het verzoekschrift uitdrukkelijk is gesteld, en dat dit ook niet mogelijk is omdat verzoeker zich daarvoor persoonlijk dient aan te bieden, wat een verschoning is die geen stand houdt gelet op de beschikbare informatie.

2.3.6.4. Verder oordeelt de Raad, samen met de verwerende partij, dat het plausibel is dat verzoeker bij terugkeer wel zou worden opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen. Waar verzoeker verklaart dat hij zijn legerdienst niet wenst te vervullen, wijst de Raad op de volgende vaststellingen.

Te dezen stipt de Raad aan dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepalingen.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde publicaties van UNHCR liggen in lijn met het voormelde.

Waar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel aanvaard worden als een vrees voor vervolging in de zin van voornoemde bepalingen indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld. *In casu* is dit geenszins het geval.

Zo maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn hoofde ernstige en onoverkomelijke gewetensbezwaren bestaan op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging ten aanzien van zijn militaire dienstplicht. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

"*Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 7-8) dat u niet tegen de legerdienst op zich bent, dat u uw land niet wil verloochenen, dat u wel zou deelnemen aan een oorlog indien deze kan gewonnen worden, maar dat weten dat je als klein land zal verliezen en zal doodgaan, "een beetje zinloos is". U heeft er ook geen probleem mee om een wapen te dragen alhoewel u liever een zwaard dan een wapen zou hebben. Geconfronteerd met het gegeven dat een zwaard ook een wapen is, stelt u dat men i.t.t. een zwaard zich tegen een kogel niet kan verdedigen omdat men dit niet ziet aankomen. Hieruit blijkt duidelijk dat u geen fundamentele gewetensbezwaren kent ten overstaan van geweld, wapens en oorlog.*
Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p. 4) dat u tijdens de oorlog veel vrienden heeft verloren. Er moet worden opgemerkt dat de mogelijkheid van slachtoffers onder de ingezette troepen eigen is aan een gewapend conflict en houdt geen intentionele bedreiging in, door de bevelvoerende overheid, van het leven of de fysieke integriteit in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Wat betreft uw vrees om gedood te worden tijdens een dergelijk conflict dient opgemerkt dat "een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn reden voor dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd is" (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
U stelt verder (CGVS p. 4) dat uw ouders psychische problemen kenden ten gevolge van hun deelname aan de oorlog. Er moet worden opgemerkt dat u van hun deelname noch de beweerde gevolgen hiervan, enig begin van objectieve bewijsstukken aanbrengt, zodat dit niet zomaar voor waar kan worden aangenomen. Des te meer u voor het CGVS stelt (p. 5) dat uw vader na zijn deelname aan de 44 daagse oorlog in 2020 problemen kreeg met de autoriteiten wegens zijn betrokkenheid bij drugshandel terwijl u bij de DVZ verklaarde (Vragenlijst pt. 3.5) dat hij werd verdacht van illegale wapeninvoer. Bij confrontatie (CGVS p. 8-9)

gaf u een warrige uitleg dat u inderdaad bij DVZ niet over drugs heeft gesproken maar over het conflict tussen uw ouders nadat ze waren teruggekomen van de oorlog. Uiteindelijk ontkende u uitdrukkelijk dat u er had gesproken over illegale wapeninvoer hetgeen echter niet te rijmen valt met hetgeen u liet noteren bij de DVZ. De vaststelling dat u dermate tegenstrijdig bent wat betreft de gevolgen voor uw vader na zijn deelname aan de oorlog, ondermijnt dan ook uw gehele relaas hieromtrent. U maakt hiermee ook niet aannemelijk dat u hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade riskeert.
[…]
U wilt ook geen twee jaar van uw leven verliezen door uw legerdienst te vervullen, u wil studeren en werken, de legerdienst is zinloos (CGVS p. 6). Er dient opgemerkt te worden dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

De Raad oordeelt dat de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van zijn bewering dat zijn ouders deelnamen aan de oorlog in 2020 en dat dit voor hen grote (psychologische) gevolgen had. In verband met de foto's waarop zijn ouders te zien zouden zijn tijdens hun deelname aan de oorlog en de foto's van eretekens die zijn ouders in het leger verwierven (stukken 3 en 4, bij het verzoekschrift), merkt de Raad op dat aan dergelijke privéfoto's in het algemeen geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zulke foto's bevatten slechts een momentopname, kunnen simpelweg in scène worden gezet en vormen geenszins enige garantie voor de plaats, het ogenblik en de omstandigheden waarop en waarin deze zijn genomen. Ook hun eigenschappen kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Bovendien is de tekst bij de eretekens opgesteld in het Armeens en wordt dit stuk niet vergezeld van enige vertaling, laat staan van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat het voor de Raad onmogelijk is om de inhoud van dit stuk na te gaan. Hetzelfde geldt voor de stukken waarvan verzoeker beweert dat deze gaan over de psychologische toestand van zijn moeder (stuk 5, bij verzoekschrift).

Verder, wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen over de gevolgen van de deelname van zijn vader aan de oorlog, zijnde dat hij problemen kende met de politie, wijst verzoeker op zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten en ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, werpt hij op dat hij samen met zijn broer het gezin moest rechthouden toen zijn ouders in 2020 terugkwamen van de oorlog, dat zijn vader de woning verliet voor een andere vrouw, dat zijn moeder kampte met psychologische problemen en dat hij zelf niet verhoord werd door de politie en dus enkel beperkte informatie van hem en via andere kanalen vernam. De Raad stelt vooreerst vast dat, zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker niet volledig op de hoogte was van de problemen van zijn vader omwille van de aangehaalde redenen, hij dit niet als dusdanig verklaarde. Hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk dat zijn vader problemen kende omwille van illegale wapenimport en bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) dat dit was omdat hij beschuldigd werd van betrokkenheid bij drugshandel. Hoe dan ook kunnen de aangehaalde verschoningen niet zonder meer worden aangenomen. Verzoeker was ten tijde van de feiten immers reeds dertien jaar en dus geen *infans* meer. Bovendien betreft deze tegenstrijdigheid geen detail, maar de reden voor de problemen van zijn vader, waardoor kan aangenomen worden dat hij hier, ondanks zijn leeftijd, weet van zou hebben. Dit juist te meer daar hij na de terugkomst van zijn ouders in 2020 het gezin recht moest houden. Dat hij zelf niet werd verhoord door de politie, neemt niet weg dat wel kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van een dergelijke kernelement. Tot slot, wat betreft zijn leeftijd tijdens de administratieve procedure, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds negentien jaar oud was en ook bij het indien van zijn verzoek om internationale bescherming reeds bijna meerderjarig was, waardoor kan worden aangenomen dat hij het belang van zijn verklaringen kon inschatten.

Voor het overige laat verzoeker voormelde pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen volledig onverlet, zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een nood aan internationale bescherming heeft op basis van het feit dat hij zijn legerdienst niet wil vervullen omdat hij onder één van de andere voormelde situaties valt.

2.3.6.5. Voorts kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit verzoekers verklaring dat de levensomstandigheden slecht zijn in het Armeense leger. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing hieromtrent op goede gronden het volgende:

"*Voorts verklaart u (CGVS p. 6) dat tijdens het vervullen van de gewone legerdienst soldaten omkomen en dat er in de kazerne van Ashtarak drie dergelijke incidenten zijn geweest. U verwees naar een voorval waarbij een dienstplichtige met een andere religie zichzelf doodde, een dienstplichtige die zodanig werd gepest dat hij uit stress tijdens een militaire oefening zichzelf heeft neergeschoten, en een dienstplichtige wiens wapen tijdens zijn slaap door anderen werd gebruikt om te spelen en waarmee ze iemand verwonden waarna hij werd veroordeeld omdat hij niet kon bewijzen dat iemand anders had geschoten. Indien u uw legerdienst zou vervullen, is daarmee echter hoegenaamd niet aangetoond of concreet aannemelijk gemaakt dat u slachtoffer dreigt te worden van voormelde omstandigheden. Uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt verder niet dat eenieder die zijn legerdienst vervult in Armenië risico zou lopen om slachtoffer te worden van voormelde omstandigheden.*
Nog wat de omstandigheden in het Armeense leger betreft verklaart u (CGVS p. 6) dat er geen deftig eten is of medische verzorging. Voor dit laatste verwijst u naar een neef die tijdens zijn legerdienst onwel is geworden en meegenomen voor onderzoek, er werd kanker vastgesteld, hij diende zijn legerdienst niet verder te vervullen maar zijn ouders hadden de financiële middelen niet en hij is overleden. Hiermee maakt u echter niet aannemelijk dat u bij terugkeer een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift stelt verzoeker, ter weerlegging van het argument in de bestreden beslissing dat hij geen bewijzen voorlegt ter staving van zijn stelling dat de omstandigheden van dienstplicht in het Armeense leger te wensen overlaten, dat hij verklaarde dat hij weet heeft van soldaten die omkwamen in Armenië tijdens het vervullen van hun dienstplicht en dat de omstandigheden in het leger als gevolg hebben dat er zich verschillende incidenten hebben voorgedaan met een dodelijke afloop, waarna hij verwijst naar de weblinks van verschillende internetartikelen die hieromtrent zijn verschenen in de Armeense media.

De Raad oordeelt dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geenszins verweten wordt geen bewijs voor te leggen van zijn beweringen inzake de omstandigheden binnen het Armeense leger. In die zin kan algemene informatie over de omstandigheden binnen het Armeense leger geen afbreuk doen aan voormelde pertinente vaststellingen. Bovendien, wat betreft deze algemene informatie, merkt de Raad op dat deze informatie, met uitzondering van één *Facebook*-video, internetartikelen in het Armeens betreffen, eveneens zonder enige vorm van vertaling, laat staan van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat het voor de Raad onmogelijk is om de inhoud van deze informatie na te gaan. Wat betreft de *Facebook*-video, merkt de Raad op dat er hierbij geenszins enige verduidelijking wordt gegeven. Tot slot merkt de Raad op dat het louter herhalen van verzoekers verklaringen over de omstandigheden binnen het Armeense leger geen afbreuk doet aan voormelde pertinente vaststellingen.

2.3.6.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij tijdens de administratieve procedure heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.6.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.6.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Armenië.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Armenië zou hebben gekend.

2.3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt inzake de veiligheidssituatie in Armenië op goede gronden het volgende overwogen:

"*Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave--van-nagorno), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.*
Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.
Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord bereikt over het installeren van een corridor die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit. (zie info blauwe map).
Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).
Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Ashtarak komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.
De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).
In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.
Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c)."

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat de verwerende partij erkent dat er nog wel degelijk burgerslachtoffers vallen onder de Armeense bevolking. De Raad stelt vast dat er in het voormelde inderdaad niet ontkend wordt dat er recent nog burgerslachtoffers zijn gevallen onder de Armeense bevolking, doch ook dat dit enkel in de grensregio met Azerbeidzjan is en dat ook daar het willekeurig geweld beperkt is. Aldus voldoet verzoeker, die afkomstig is uit Ashtarak, niet aan de criteria van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift benadrukt dat Armenië deels grenst aan Iran, waar momenteel een oorlog met de Verenigde Staten en Israël plaatsvindt, en dat het niet denkbeeldig is dat deze oorlog zal uitbreiden, oordeelt de Raad dat deze stelling louter speculatief is en verzoeker geen concrete elementen aanreikt dat dit werkelijk dreigt te gebeuren.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, § 2, a), b), en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

2.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS